

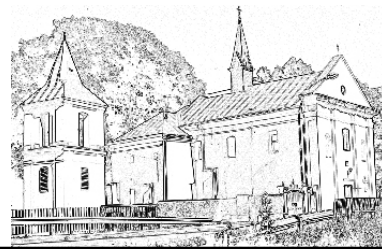
VERBUM

Miesięcznik parafii pw. Wniebowzięcia N.M.P. w Zagórze

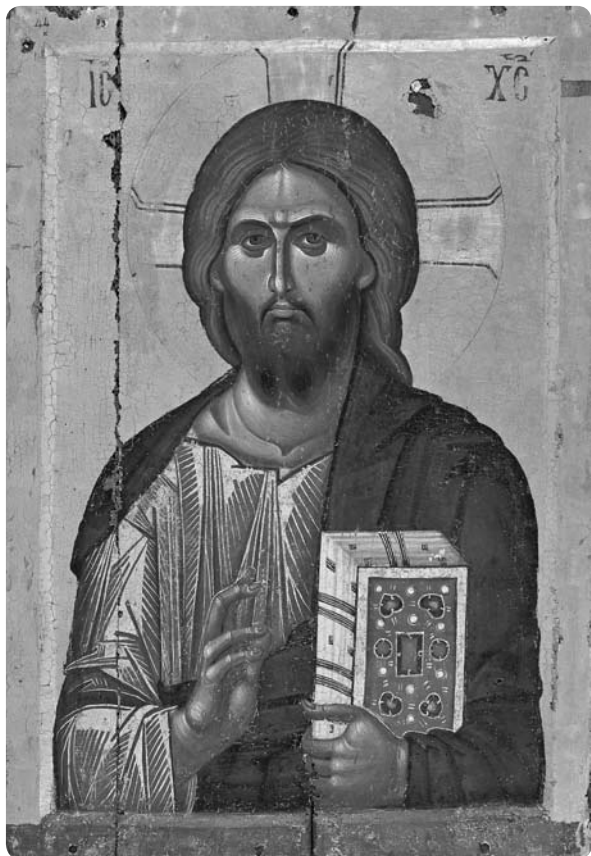
numer 01(191)/2020

ISSN 1689-6920

31 stycznia 2020

Żywe jest Słowo Boże i skuteczne...

Chrystus Pantokrator, ikona bizantyjska, XIII wiek

„Weź to, czytaj! Weź to, czytaj!” — takie słowa, zasłyszane przypadkowo przez Augustyna, późniejszego świętego, biskupa, teologa, doktora Kościoła, sprawiły, że jego życie zmieniło się o 180 stopni. Słowa wydawały się dochodzić z nieodległego miejsca, ale Augustyn nie mógł zidentyfikować ich źródła. Poruszony tym, czego doświadczał, wziął do ręki tom pism św. Pawła, otworzył (a może należałoby napisać, rozwinął, bo to przecież mógł być też zwój) i przeczytał: „nie w ucztach i pijaństwie, nie w rozpuszczeniu i rozwiązłości, nie w zwaździe i zazdrości. Ale przyobleczcie się w Pana Jezusa Chrystusa, a nie ulegajcie staraniom o ciało i jego pożądlivości”. Uznał, że te słowa są skierowane właśnie do niego, że mówią o jego dotychczasowej egzystencji. I podjął decyzję o nawróceniu.

26 stycznia po raz pierwszy obchodziliśmy w tym roku Niedzielę Słowa Bożego, mającą przypomnieć, jak ważne miejsce powinno zajmować Pismo Święte w życiu chrześcijanina. Jak zachęca papież Franciszek „Uczyńmy

miejsce dla Słowa Bożego! Czytajmy codziennie kilka wersetów z Biblii (...) trzymajmy ją otwartą na stoliku nocnym w domu, nośmy ją ze sobą w kieszeni, wyświetlajmy na telefonach komórkowych”. Cóż, chyba warto przyznać się przed samym sobą, kiedy ostatni raz wzięliśmy Pismo Święte do ręki, choćby, tak jak św. Augustyn, otwierając na przypadkowej stronie, kiedy przyjęliśmy Słowo Boże, choćby to słyszane co niedzielę w kościele, jako słowo faktycznie skierowane do nas samych.

Warto spojrzeć na wzory świętych i błogosławionych, ludzi Słowa Bożego, takich jak kardynał Stefan Wyszyński, na którego beatyfikację oczekujemy, w ich życiu i podejściu do Biblii szukając inspiracji. **J.K.**

Hymn do Biblii

fragment

Powstałaś z gorącego oddechu Pana,
Z Jego rozpalonego tchnienia,
Z Jego Głosu,
Będącego istotą,
Zalążkiem i kielkiem
Wszechbytu,
Biblio,
Ziemio wiecznych wulkanów,
Gorących źródeł
I kipiących gejzerów
Bijących z głębi Wiekuistego,
Księgo,
Potężny lądzie
Wyrzucony na powierzchnię niewidzialnych wód
Wybuchem wrzącej lawy,
zastygłej w niebotyczne góry,
Księgo,
Do której codziennie wracam
Coraz uboższy o świat
I coraz bogatszy
O Ciebie,
O Ciebie,
O Ciebie,
Kosmiczny monologu Boga.

Roman Brandstaetter

Sprawozdanie z pracy duszpasterskiej i gospodarczej w roku 2019

Sprawozdanie z pracy duszpasterskiej

W 2019 roku urodziło się i zostało ochrzczonych 27 dzieci; ogłoszono 15 zapowiedzi przedślubnych, zawarto 10 małżeństw; zmarło 28 osób.

Sakramenty święte

Do Pierwszej Komunii Świętej przystąpiło 15 dzieci. Sakrament Bierzmowania z rąk ks. biskupa Stanisława Jamrozka przyjęło 48 osób.

Działalność grup modlitewnych i Rady Parafialnej

Podobnie jak w poprzednich latach członkowie grup modlitewnych, grupy młodzieżowej „Effata” i Rady Parafialnej czynnie włączali się w życie naszej wspólnoty.

Duszpasterstwo dzieci i młodzieży

Odbyły się rekolekcje wielkopostne dla szkoły podstawowej; nauki rekolekcyjne głosił wikariusz z parafii w Rogach, ks. Piotr Piskorz. Organizowane były również ogniska i wycieczki, m.in. do Zakopanego. Młodzież wzięła także udział w rekolekcjach wakacyjnych.

Wydarzenia Roku Liturgicznego

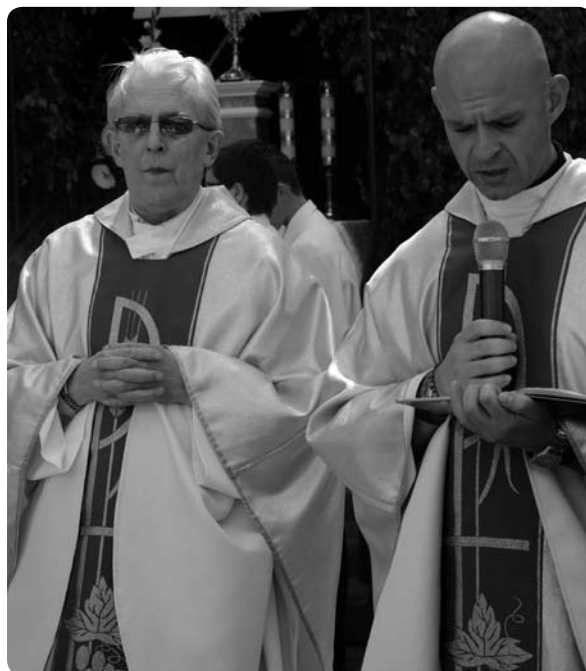
Rok duszpasterski 2018/2019 przeżywaliśmy pod hasłem „W mocy Ducha Świętego”.

- W pierwszych dniach nowego roku wystawiono przedstawienie jasełkowe, przygotowane przez młodzież pod kierunkiem ks. Grzegorza Kwitka.

- 10 lutego zmarł ks. Eugeniusz Dryniak, długoletni proboszcz parafii w Nowym Zagórze, nowym proboszczem został ks. Marek Dec.

- Wielki Post rozpoczął się 6 marca. W czasie czterdziestu dni przygotowań do jak najlepszego przeżywania Świąt Zmartwychwstania Pańskiego odbyły

się m.in. rekolekcje, podczas których nauki głosił ks. Marcin Lorens; jak co roku miała miejsce też spowiedź wielkopostna.

- 10 kwietnia zorganizowana została tradycyjna wielkopostna Droga Krzyżowa na wzgórzu klasztorne.

- Podczas odpustu parafialnego w Uroczystość Zwiastowania NMP kazania głosił ks. Marek Dec, proboszcz parafii w Nowym Zagórzu.

- W Niedzielę Bożego Miłosierdzia odbyły się uroczystości odpustowe w Zasławiu.

- 3 maja, w uroczystość kościelną Matki Bożej Królowej Polski i patriotyczną — rocznicę uchwalenia Konstytucji 3 Maja, odprawiona została Msza Święta w intencji Ojczyzny, następnie złożono wieńce pod krzyżem pamiątkowym na Starym Cmentarzu.

- 19 maja dzieci z klas trzecich przystąpiły do Pierwszej Komunii Świętej, a ich starsi o rok koledzy i koleżanki tydzień później obchodzili pierwszą rocznicę przyjęcia tego sakramentu. Dzieci Pierwszokomunijne wraz z rodzicami i ks. Tomaszem udały się 15 czerwca z pielgrzymką dziękczynną do sanktuarium w Kalwarii Pałacowskiej.

- 22 maja w kościele parafialnym w Nowym Zagórzu ks. biskup Stanisław Jamrozek udzielił Sakramentu Bierzmowania młodzieży z naszego dekanatu.

- 10 czerwca, w Uroczystość Matki Kościoła, odbył się tradycyjny parafialny Dzień Chorych.

- 20 czerwca przypadała Uroczystość Bożego Ciała. Procesja przeszła ulicami Zagórza, od kościoła w Nowym Zagórzu do naszej parafialnej świątyni; po

południu zorganizowany został wyjazd do Rzeszowa na koncert „Jednego serca, jednego ducha”.

- Na zakończenie oktawy Bożego Ciała odbyło się tradycyjnie poświęcenie wianków i błogosławieństwo dzieci w kościele parafialnym i w kościele w Zasławiu.

- 1 lipca przeżywaliśmy dwunastą już rocznicę Koronacji obrazu Matki Bożej, Matki Nowego Życia.

- 2 lipca przypadał odpust parafialny, okolicznościowe kazania głosił ks. Tomasz Stec, dyrektor Domu Rekolekcyjnego w Zboiskach.

- Od uroczystości Bożego Ciała w każdy czwartek godzinę przed Mszą Świętą odbywała się adoracja Najświętszego Sakramentu, a od odpustu parafialnego w każdą środę o 20.30 odmawiano modlitwę różańcową zakończoną Apelem Maryjnym o 21.00.

- W trzeci piątek miesiąca, od maja do września, po Mszy Świętej wieczornej odprawiana była Droga Krzyżowa na wzgórzu klasztorne.

- 21 lipca, w związku ze świętem Matki Bożej Szkaplerznej, odprawiona została uroczysta Msza Święta, niestety, ze względu na pogodę, nie udało się jej zorganizować na wzgórzu klasztornym. Uroczystościom przewodniczył ks. Sebastian Lasota.

- 15 sierpnia, w Uroczystość Wniebowzięcia Matki Bożej, zgodnie z tradycją poświęcono zioła i kwiaty oraz dziękowano za plony i wszelkie Boże błogosławieństwo w ludzkiej pracy. 18 sierpnia odbyły się dożynki gminne.

• 25 sierpnia, w związku z dorocznym myśliwskim świętem, odprawiona została Msza Święta w intencji myśliwych, w której wzięli udział członkowie Kół Łowieckich z całej okolicy.

• 6 września zorganizowana została kolejna już pielgrzymka trzeźwościowa, która z naszego parafialnego kościoła podążyła do domu rekolekcyjnego w Zboiskach.

• W ostatnią sobotę września członkowie Różańcowych z naszej parafii uczestniczyli w diecezjalnej pielgrzymce do sanktuarium w Korczynie.

• 11 listopada, w 101 rocznicę odzyskania niepodległości, odprawiona została Msza Święta, po której złożono wieńce pod krzyżem pamiątkowym.

• W pierwszą niedzielę Adwentu rozpoczęliśmy kolejny rok duszpasterski, przeżywany pod hasłem „Tajemnica wiary”.

• Kazania okolicznościowe podczas tradycyjnej Nowenny przed Uroczystością Niepokalanego Poczęcia NMP głosił o. Eugeniusz z Zahutynia.

• 6 grudnia odbyło się spotkanie ze św. Mikołajem, na którym członkowie Służby Liturgicznej i grupy Effata otrzymali zwyczajowe prezenty.

• Opłatki roznosili członkowie Rady Parafialnej i lektorzy.

• Od 15 grudnia odprawiana była Nowenna do Dzieciątka Jezus, dzieci uczestniczyły również w przygotowanych dla nich roratach. Msze święte roratnie odprawiane były także o godzinie 6.30.

• 18 grudnia odbyła się w naszej parafii spowiedź adwentowa.

Pielgrzymki

Podobnie jak w poprzednich latach zorganizowane zostały pielgrzymki parafialne, m.in. do sanktuarium

w Kalwarii Zebrzydowskiej i w Lipnicy Murowanej, do Wieliczki, na Słowację: do Preszowa, do Drezn, Szwajcarii Saksońskiej i na Dolny Śląsk oraz do Lwowa.

Sprawozdanie z działalności gospodarczej

Dochody i wydatki parafii oraz inne sprawy gospodarcze

Na dochody parafii składały się, jak co roku, składki niedzielne i świąteczne (1400–1850 zł), składka specjalna w drugą niedzielę miesiąca (ok. 2400–3500 zł) oraz puszka na kwiaty (ok. 600 zł), ofiary koładowe (5000 zł), wypo-

minkowe, składka z niedzieli w Uroczystości Chrystusa Króla przeznaczona na ogrzewanie kościoła (ponad 6500 zł), i ofiary indywidualne od osób z parafii i spoza parafii oraz ofiary składane przez pielgrzymów.

Stałe wydatki to, podobnie jak w ubiegłych latach, m.in.: ogrzewanie kościoła i prąd, ubezpieczenie, podatki, koszty związane z utrzymaniem porządku w świątyni i wokół kościoła, wynagrodzenie za pracę siostry organistki i zakrystianki, koszenie, materiały informacyjne (plakaty, banery), dekoracyjne, kwiaty, środki czystości, wino, komunikanty, kadzidło, olej itp.

Jedna składka w miesiącu regularnie przekazywana jest na rzecz seminarium lub kurii, a także na misje, radio diecezjalne, dom księży emerytów, dom samotnej matki w Przemyślu, Caritas, jako pomoc dla ofiar kataklizmów.

Z ofiar wypominkowych ufundowane zostały prezenty mikołajowe dla dzieci i młodzieży (1000 zł).

Prace remontowe i budowlane

Wykonano elewacje garaży przy plebanii, umocniono skarpę wzdłuż drogi do klasztoru, przeprowadzono generalny remont salek w suterrenach plebanii (osuszenie, założenie izolacji), położono płytki i wykonano

toalety, w Zasławiu wylano fundamenty pod budynek gospodarczy, powstała chłodnia w kaplicy przedporzebowej i podjazd dla niepełnosprawnych.

Dobroczynicy i ofiarodawcy

Rodzice dzieci pierwszokomunijnych ofiarowali obrusy ołtarzowe z motywami maryjnymi.

W imieniu parafii dziękuję wszystkim dobrodziejom, osobom, którzy aktywnie włączyli się w życie naszej wspólnoty, ofiarowali swoją pracę i dary materialne, członkom Rady Parafialnej, redakcji parafialnej gazetki „Verbum”, wydawanej już od 16 lat. Panom Januszowi Cynkowi, Janowi Mogilanemu, Maciejowi Adamiakowi, Emilowi Chudio, Zbigniewowi Tarnawskiemu dziękuję za pomoc przy różnych pracach, ofiarność i gotowość w każdej sytuacji.

Pani Halinie Adamkiewicz dziękuję za prowadzenie kroniki, a w tym roku szczególnie za pracę przy uporządkowaniu dokumentów w kancelarii parafialnej. Za dbałość o wystrój kościoła w Zasławiu, dekorację, kwiaty dziękuję szczególnie pani Agnieszce Podkalickiej i Paniom tworzącym mały „zespół kościelny”.

Bardzo dziękuję wszystkim, którzy w jakikolwiek sposób uczestniczą w naszej wspólnej trosce o parafię.

ks. Józef Kasiak

Z ksiąg parafialnych

Zgodnie z przyjętym zwyczajem co pół roku przywołujemy w tym miejscu osoby, które w ciągu ostatnich sześciu miesięcy przez chrzest zostały włączone do naszej wspólnoty parafialnej, tych, którzy zawarli sakramentalny związek małżeński oraz tych, których ziemską pielgrzymka już się zakończyła.

Przyjęli Sakrament

Chrztu Świętego

- Wiktor Drwięga, syn Łukasza i Sabiny Zglejewskiej
- Michalina Szpieg, córka Marcela i Klaudii Głaz
- Milena Paulina Premik, córka Dariusza i Joanny
- Mikołaj Wiktor Florek, syn Dariusza i Anety Cyparskiej
- Mieszko Mikołaj Żytka, syn Artura i Agnieszki Wodzińskiej
- Katarzyna Wiktoria Paszkowska, córka Krzysztofa i Agnieszki Turek
- Miłosz Jakub Duda, syn Macieja i Eweliny Łukaszyk
- Maja Anna Mogilany, córka Tomasza i Wioletty Gawęckiej
- Amelia Złocińska, córka Jarosława i Moniki Złocińskiej
- Jan Piotr Kiszka, syn Bartłomieja i Joanny Bil

- Szymon Radożycki, syn Krzysztofa i Justyny Pachowicz

- Alicja Łucja Zielińska, córka Łukasza i Katarzyny Adamczyk
- Kornel Kijowski, syn Dawida i Moniki Krawczyk

Zawarli sakramentalny związek małżeński

- Gerardo Gabriel Balderas Alfaro i Angelika Maja Pisula
- Dariusz Roman Florek i Aneta Katarzyna Cyparska
- Janusz Marian Kluszczyński i Magdalena Katarzyna Mogilany
- Piotr Krzysztof Włodarczyk i Ewelina Anna Goszyła
- Filip Kuźniar i Katarzyna Stach
- Dawid Wach i Angelika Walko
- Rafał Jan Długosz i Agnieszka Szewczyk

Odeszli do Pana

- Andrzej Mazur, ur. 1935
- Teofil Wołonczak, ur. 1938
- Jan Ziobro, ur. 1930
- Wilhelmina Józefa Pudło, ur. 1936
- Jan Suwała, ur. 1940
- Jerzy Jasłowski, ur. 1931
- Ewa Kabala, ur. 1950
- Mirosława Bar, ur. 1935
- Aleksander Wojciech Żubryd, ur. 1949
- Jan Strzelecki, ur. 1935
- Leopold Ryszard Wójcicki, ur. 1939
- Kazimiera Maria Podwapińska, ur. 1932
- Danuta Migalska, ur. 1961
- Andrzej Kobialka, ur. 1955
- Jan Adam Miler, ur. 1922
- Zdzisław Tadeusz Semen, ur. 1934
- Janusz Ryszard Smoliński, ur. 1952
- Fryderyk Broda, ur. 1958

Dać dary tej miary...

12 stycznia sala Miejsko-Gminnego Ośrodka Kultury i Sportu w Zagórzu dwukrotnie wypełniła się tłumem widzów, chcących obejrzeć spektakl jasełkowy przygotowany przez ks. Przemysława Macnara, obecnie wikariusza w Lesku, oraz tamtejszą młodzież.

I choć motywy i sceny dobrze są nam znane, choć spodziewaliśmy się epizodów w niebie, piekle, pasterzy i dworu Heroda, to, podobnie jak w poprzednich latach, bawiliśmy się doskonale. Nie zabrakło „motywów lokalnych”, rozpoznawalnych od razu dla mieszkańców Zagórza, skwarków od Anieli, dziczyny od Lutka, ofiarowanych jako dary dla małego Jezuska, wesołych scen, humoru i żartów. Było też miejsce na głębszą refleksję, świąteczną atmosferę, radosny nastrój. Uwagę przyciągały piękne dekoracje, kostiumy, „efekty specjalne”. Wszyscy młodzi aktorzy zasługują na podziw i uznanie, doskonale radził sobie w jak zwykle trudnej roli król Herod, pasterze zamieniający się na końcu w agentów ochrony, Jagna „wykwalifikowana pomoc domowa”, astrolog, aniołki i dia-

bły. Bardzo udanie i profesjonalnie zaprezentowała się ubarwiająca przedstawienie grupa muzyczna i wokalna, wśród której trzeba wymienić przede wszystkim dwóch skrzypków, którzy nie tylko, że odgrywali swoje role w spektaklu, ale też z wirtuozerią wykonywali kolejne kolędy i pastorałki.

Gratulacje!

Sądzę, że równie liczna widownia zgromadzi się na zapowiadany przez księdza Przemysława widowisku pasyjnym, o którym na pewno będziemy informować w „Verbum”.

Obsada

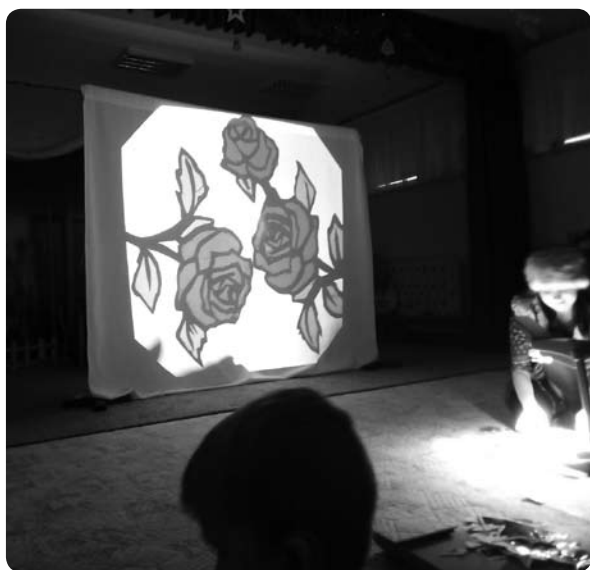
Narrator: Jakub Banaś
św. Józef: Wiktor Dziura
Maryja: Zuzanna Kuczma
Jezus: Nikodem Marcinik
Herod: Mateusz Semczak
Jagna: Julia Witlańska
Astrolog: Tomasz Marcinik
Archanioł: Bożena Bąk
Anioł I: Maja Mazur
Anioł II: Natalia Watras
Anioł III: Jagoda Reszczyńska
Anioł IV: Laura Koszyk
Anioł V: Martina Olszowska
Anioł VI: Julia Kucaba
Anioł VII: Gabriela Kmiecińska
Hetman: Michał Wermiński
Pasterz I: Bartłomiej Kotyła
Pasterz II: Jakub Barnaś
Pasterz III: Jakub Bąbel
Pasterz IV: Stanisław Jankowski
Pasterz V: Karol Terlecki
Lucyfer: Krystian Dobrzański
Diablica: Vivien Ginda
Diabeł: Jakub Niedziela
Diabełek I: Jakub Wilk
Diabełek II: Szymon Dąbrowiecki
Kacper: Michał Buszta
Melchior: Mateusz Stolarczyk
Baltazar: Hubert Maślany
Śmierć: Milena Gierula
Oprawa muzyczna: Wiktoria Rajchel, Kaja Bańczak, Daria Gajos, Patryk Chrząszcz, Michał Matuszewski, Michał Wermiński, Jakub Niedziela, Marek Babiarz i Marek Myśliwy.

Tylko ci, którzy przygotowywali podobne spektakle czy występy lub brali w nich udział wiedzą, ile taki efekt, jaki mogliśmy podziwiać, wymaga pracy, zaangażowania, czasu, ile prób, wysiłku, starań, cierpliwości. Tym bardziej gromkie brawa i dowody uznania należą się aktorsko-muzycznemu zespołowi pod kierownictwem księdza Przemysława.

JK

Początek roku w zagórskim przedszkolu

9 stycznia do naszego przedszkola zawitał teatr cieni. Dzieci miały niecodzienną okazję zobaczyć przedstawienie *Królowa śniegu*, wzbogacone o ciekawą oprawę słowno-muzyczną. Przedszkolaki z zainteresowaniem weszły do zaczarowanego świata bajek. Poznały nową formę sztuki, wiązały obecność cienia ze źródłem światła, rozwijały wyobraźnię, kojarzyły cienie z bajkowymi postaciami. Wszystko to wzbogaciło najmłodszych o dodatkowe doświadczenia społeczne, działało na wrażliwość, ale przede wszystkim zapewniło sporą dawkę świetnej zabawy.

Karnawał to czas radości i rozrywki. Zarówno mali, jak i duzi czekają na szansę, aby się zabawić! Świetną ku temu okazją jest niewątpliwie zabawa choinkowa, która w naszym przedszkolu odbyła się 10 stycznia.

Wśród radosnych i rozbieganych maluchów można było zobaczyć barwne biedronki, pszczołkę, dobre wróżki, urzekające księżniczki, nie zabrakło też odważnych Spidermanów, policjantów i żołnierzy. Nie obyło się też bez konkursów, takich jak wybieranie fasoli z kaszy oraz taniec na gazecie.

Święto Babci i Dziadka to najpiękniejsze dni w roku, gdy babcie i dziadkowie obdarzani są szczególnymi dowodami miłości, a także wspaniałą okazją, by przypomnieć sobie o osobach, którym często zawdzięczamy najpiękniejsze chwile dzieciństwa.

Babcia i dziadek to bardzo ważne osoby w życiu każdego dziecka, dlatego z okazji ich święta przedszkolaki przygotowały przedstawienie. 29 stycznia babcie i dziadkowie tłumnie pojawili się na uroczystości. Zebranych seniorów i wszystkich gości serdecznie powitała siostra dyrektor. W pięknie udekorowanej sali dzieci przedstawiły program artystyczny. Podczas jasełek można było podziwiać tradycyjne postaci, np.: trzech króli, aniołów, pasterzy, owieczki, a także Świętą Rodzinę. Wielu wzruszeń dostarczały kolędy, tańce i improwizacje ruchowe. Zgromadzona publiczność po każdym występie nagradzała przedszkolaków gromkimi brawami. Mali artyści z przejęciem odtwarzali swoje role, okazując w ten sposób wdzięczność wobec swoich kochanych dziadków za ich miłość, oddanie, ciepło i opiekę.

Wzruszenie dostojnych gości było ogromne, a ukradkiem ocierane łzy świadczyły o miłości i zadowoleniu z ukochanych wnuków. Wspaniała atmosfera, która towarzyszyła spotkaniu, była okazją do umocnienia więzi rodzinnej, miłego spędzenia czasu, bliższego poznania.

Dzięki programowi artystycznemu przybyli goście mogli przekonać się, że ich wnuczeta posiadają zdolności muzyczne, aktorskie oraz taneczne. Mamy nadzieję, że ten dzień na długo pozostanie w pamięci zarówno dzieci jak i babć oraz dziadków!

Kolejnego dnia powtórzyliśmy występ, gdyż rodzice również chcieli obejrzeć swoich małych artystów na scenie. Kochanym rodzicom, a szczególnie mamom, serdecznie dziękujemy za przygotowanie pysznych ciast oraz wszelką pomoc.

Ewa Józiak

Ferie w zagórskiej bibliotece

Od wtorku 14 stycznia rozpoczęły się w naszej bibliotece spotkania z dziećmi, które zostały na feriach w domu, ale też z tymi, które przyjechały spędzić zimową przerwę od nauki do Zagórza. Zawsze chcemy, żeby zajęcia były różnorodne, tak też było tym razem.

Nasze spotkania rozpoczęły się od projekcji filmowych: we wtorek dzieci obejrzały film *Grinch*, a we środę *Praziomek*.

W drugim tygodniu ferii zajęcia poprowadziła Katarzyna Onacko i pod jej okiem powstały ekoobrazki oraz papierowe witraże. W środę i czwartek chętni mogli się trochę poruszać na zajęciach z rytmiki poprowadzonych przez Danutę Patrylak.

E.R.

We czwartek dowiedziały się z wysłuchanego fragmentu audiobooka *Niesamowite przygody dziesięciu skarpetek*, co się dzieje ze zgubionymi w czasie prania skarpetkami, a potem wykonały ze skarpetek pacynki. W piątek prace plastyczne powstały z wykorzystaniem pastelii olejnych. Dzieci tą techniką wykonały przepiękne portrety swoich babć i dziadków.

Świadek Chrystusa

W poprzednim numerze „Verbum” pisaliśmy już o zbliżającej się beatyfikacji kardynała Stefana Wyszyńskiego i przypominaliśmy jego sylwetkę. Obecnie list do wiernych skierował z tej okazji prymas Polski, arcybiskup Wojciech Polak.

Przypominając dwa ingresy kardynała z 1949 roku — do katedry gnieźnieńskiej i warszawskiej, prymas Polak zacytował też słowa Stefana Wyszyńskiego: „Nie przychodzę jako nieprzyjazny człowiek, ale jako zwiastun Dobrej Nowiny! Idę przepowiadać Wam Chrystusa ukrzyżowanego (...) Idę, by zwiastować wam Ojca, który jest w niebie (...) by głosić Wam miłość, pokój i dobro, by wszczepiać w Wasze dusze nowe życie łaski Bożej, by serca otuchę krzepić”. Stwierdza też, iż: „kiedy spoglądamy z perspektywy czasu na jego ponad trzydziestoletnią prymasowską posługę, kiedy oczekujemy na czerwcowy dzień jego beatyfikacji, z przekonaniem możemy powiedzieć, że nakreślone zdania wypełnił”.

Arcybiskup Wojciech Polak ukazuje prymasa Wyszyńskiego jako głosiciela Dobrej Nowiny o zbawieniu, gdyż, jak sam mówił: „biskup jest po to, by głosił Ewangelię”. Uczyl też, że „Ewangelia i krzyż to nie są zabytki, że Kościół to nie archiwum — to aktualne życie! (...) Właśnie i dziś aktualna jest Ewangelia i krzyż Chrystusowy, i dziś jest potrzebna służba Kościoła Chrystusowego Narodowi przez biskupów i kapłanów. Bo Kościół Chrystusowy to Kościół Boga Żywego, to Chrystus, który nie umiera. On żyje w nas!”.

Obecny prymas zwraca uwagę, iż istnieje potrzeba przypomnienia tych słów, „kiedy wiara w Polsce u wielu ludzi, zwłaszcza w młodym pokoleniu, gaśnie”.

Życie Prymasa Tysiąclecia to także świadectwo tego, iż możliwe jest zachowanie równowagi między tym, co się głosi, a codziennością. Kardynał Wyszyński doświadczył tułaczki i więzienia, pozbawiono go możliwości spełnienia biskupiej posługi, zabroniono kontaktów z kapłanami i wiernymi, ze strony komunistycznej władzy spotykał się z oskarżeniami o zdradę. „Stał się w ten sposób świadkiem Chrystusa ukrzyżowanego i przykładem wytrwałego znoszenia każdych cierpień. Dlatego po latach, u schyłku swojego życia, mógł otwarcie wyznać: »Z wielu rzeczy musiałem zrezygnować. Ale jednego nie mogłem się wyrzec: odwagi, męstwa i gotowości na każdą ofiarę, której Pan Bóg ode mnie zażąda. A wiecie, że zażądał wiele« (...) Chociaż współczesny człowiek często wzbrania się przed taką perspektywą swojego życia i chciałby uciec przed tym, co wymaga trudu, poświęcenia i odwagi w wyznawaniu wiary, to tylko w taki sposób idzie się ku świętości i doskonałości — przez krzyż i ofiarę z życia”.

Prymas Wyszyński stał się też „prawdziwym Ojcem Narodu sponiewieranego, upokorzonego i zniewolo-

nego przez komunistyczny reżim”. Wołał do rządzących, by uszanowali „prawo do prawdy, prawo do sprawiedliwości, prawo do szacunku, prawo do miłości, prawo do wolności sumienia, wyznania i do służby Bożej, prawo do katolickiego wychowania dzieci i młodzieży”.

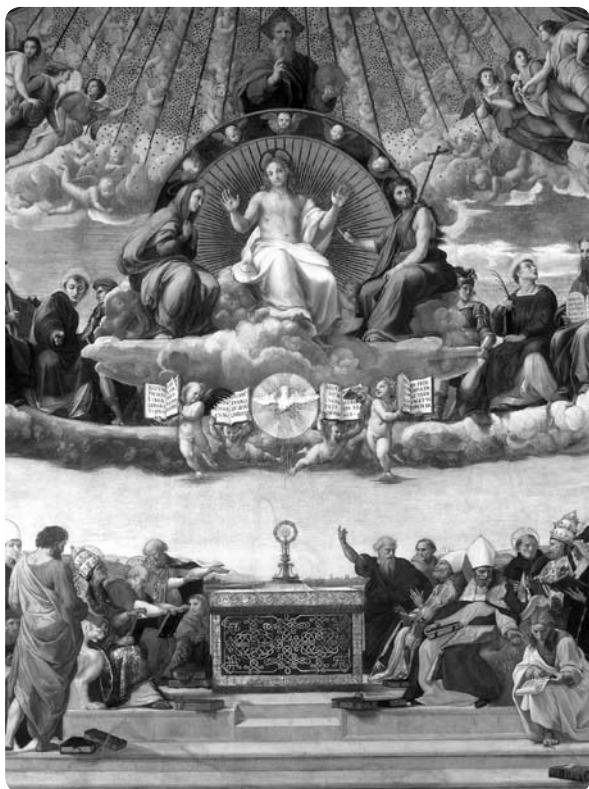
„Trwając w oczekiwaniu na beatyfikację wiernego i oddanego Chrystusowi Pasterza — zachęca arcybiskup Polak — nie ustawajmy w pogłębianiu naszej wiary. wracajmy do naszych korzeni, do chrztu świętego, który uczynił nas dziećmi Bożymi i dał nowe życie w Chrystusie. Bądźmy też wyrazicielami głębokiej wdzięczności wobec Boga za wkrótce błogosławionego Stefana Wyszyńskiego, który w naszych czasach staje się przykładem świadka Chrystusowej Ewangelii, uczy wiernego trwania pod Jego krzyżem i jest ojcem, który otuchą krzepi ludzkie serca. Niech czas poprzedzający dzień beatyfikacji Czcigodnego Sługi Bożego kardynała Stefana Wyszyńskiego stanie się dla wszystkich okazją do przypomnienia sobie jego nauczania. Niech przez modlitwę przygotuje nas i sprawi, abyśmy, odpowiadając na nasze powołanie, stawali się w tym świecie solą ziemi i światłem świata, którzy — jak wzywa nas papież Franciszek — będą dawać innym »wyrazne świadectwo o zbawczej miłości Pana«”.

Nienawiścią nie obronimy naszej Ojczyzny, a musimy jej przecież bronić. Brońmy jej więc miłością! Naprzód między sobą, aby nie podnosić ręki przeciw nikomu w Ojczyźnie, w której ongiś bili nas najęźdźcy. Nie możemy ich naśladować. Nie możemy sami siebie poniewierać i bić. Polacy już dosyć byli bici przez obcych, niechże więc nauczą się czegoś z tych bolesnych doświadczeń. Trzeba spróbować innej drogi porozumienia — przez miłość, która sprawi, że cały świat, patrząc na nas, będzie mówił: „Oto, jak oni się miłują”. Wtedy dopiero zapanuje upragniony pokój, zgoda i wzajemne zaufanie.

**kard. Stefan Wyszyński, Niepokalanów,
kwiecień 1969**

Wielka tajemnica wiary

Wraz z ubiegłorocznym Adwentem rozpoczęliśmy nowy program duszpasterski skoncentrowany na Eucharystii, któremu towarzyszy hasło „Eucharystia daje życie”. W kolejnych latach koncentrować będziemy się na Eucharystii jako tajemnicy wyznawanej, jako tajemnicy celebrowanej i jako tajemnicy posłania i świadectwa.

Rafaël Santi, Dysputa o Najświętszym Sakramencie, fragment

Hasło pierwszego roku, który właśnie teraz przeżywamy, brzmi „Wielka tajemnica wiary” — słowa te padają podczas Mszy Świętej, chwilę po tym, gdy chleb i wino przeistaczają się w ciało i krew Chrystusa. Wielka tajemnica... Są bowiem sprawy, przed którymi musimy odłożyć na bok rozum, chęć poznania, intelekt. Pozostaje wiara w pełnej ufności relacji między człowiekiem i Bogiem, i tajemnica, pełna znaków, symboli i gestów. Powtarzane od lat tracą często swój sens, dlatego warto je w tym kontekście przypomnieć, co czyni, przygotowana przez naszą archidiecezję, broszura z okolicznościowymi materiałami. Warto przywołać najważniejsze zawarte w niej treści.

Autorzy podkreślają, że celebrowanie Eucharystii zaczyna się tak naprawdę już w domu, w kształtowaniu świadomości, że oto uczestniczyć będziemy w czymś wyjątkowym. Warto też przyjść do kościoła wcześniej, by znaleźć czas na modlitwę i postarać się, by tajemnica Eucharystii pozostała z nami w każdej chwili życia, by nas przemieniała i uświęcała.

Po wejściu do kościoła zanurzamy rękę w krocielnicy i czynimy znak krzyża — to przypomnienie o naszym chrzcie, dzięki któremu staliśmy się dziećmi Bożymi. Przyklęknięcie, to oddanie czci Chrystusowi obecnemu w tabernakulum. Nie trzeba czynić przy tym znaku krzyża, gdyż samo przyklęknięcie jest odpowiednim gestem.

Podczas uroczystych celebracji mszę rozpoczyna procesja wychodząca z zakrystii. Krzyż na jej czele przypomina o ofierze Chrystusa, która przyniosła nam zbawienie, potem ministranci z kadzidłem i świecami, diakon z Ewangeliarzem, znakiem obecności Chrystusa w Jego słowie, służba liturgiczna, kapłan. Procesja jest m.in. symbolem pielgrzymowania ku niebieskiej ojczyźnie. Wierni trwają w postawie stojącej. Pieśń na wejście rozpoczyna celebrację, umacnia jedność, wprowadza w przeżywanie misterium roku liturgicznego lub święta. Procesja udaje się w stronę ołtarza, który jest najważniejszym elementem świątyni i symbolem Chrystusa, to stół Ofiary i Uczty paschalnej. Na ołtarzu uobecnia się misterium paschalne — największy dowód miłości Boga do człowieka. Pocałunek, składany przez kapłana na ołtarzu, jest pocałunkiem składanym Chrystusowi. Kadzidło, którym czasem okadzany jest ołtarz, to wyraz uwielbienia i czci, symbol modlitwy.

Juan de Juanes, Ustanowienie Eucharystii

Po znaku krzyża, uświadamiającym nam prawdę, że Bóg w Trójcy Jedyny jest blisko nas, kapłan oznajmia zgromadzonemu żywą obecność Chrystusa słowami „Pan z wami”. Odpowiedź „I z duchem twoim” to wyznanie wiary, potwierdzenie przekonania, że to, co będzie się działo, uczyni kapłan mocą Chrystusa.

Pozdrowieniu towarzyszy gest otwartych rąk, będący wyrazem otwartości Chrystusa wobec każdego człowieka. Każdy może czuć się zaproszony do udziału w Eucharystii.

Świadomość obecności Boga wśród nas zachęca do aktu pokuty, do uznania, że jesteśmy grzeszni. Nie ma to być jednak szybki rachunek sumienia. Chodzi

►►► 11

o to, abyśmy stanęli w prawdzie, byśmy dostrzegli, że potrzebujemy Bożej pomocy, zbawienia, byśmy weszli w postawę pokory i otwartości na Bożą moc. Szczególną formą pokuty może być tzw. aspresja, czyli pokropienie zgromadzonych wodą święconą. Obrzęd ten odwołuje się także do naszego chrztu.

Kolejny element Mszy to starochrześcijański hymn *Chwała na wysokości Bogu*, datowany na IV wiek, akt uwielbienia Boga. Ostatnia część obrzędów przygotowawczych to kolekta, modlitwa, w której kapłan zbiera wszystkie nasze intencje w modlitwę Kościoła.

Obrzędy wstępne mają zjednoczyć wiernych wokół tajemnic zbawienia, stworzyć z nich lud Boży skupiony wokół Chrystusa, zaproszony, by słuchać Jego słowa i uczestniczyć w celebracji liturgicznej.

Istota liturgii to fakt, że Bóg mówi do człowieka, aby oświecać nasze życie, objawiać sens cierpienia,

sens krzyża, by przekonać o swojej miłości, wierności wobec człowieka, by pomóc mu się odnaleźć w życiowej sytuacji. Słuchanie Słowa, to przyjmowanie tego, co mówi Bóg. W naszej diecezji liturgię słowa rozpoczynamy przywołaniem Ducha Świętego. To on daje nam światło rozumienia czytanych tekstów, rozpoznania w nich żywego Boga i odniesienia ich do swojego życia.

Po pierwszym czytaniu, zaczerpniętym ze Starego lub Nowego Testamentu, a ukazującym kształtowanie się ludu Bożego, następuje psalm responsoryjny, nawiązanie, odpowiedź na czytanie, słowo kierowane do Boga, dialog Boga i człowieka.

J.K.

Ciąg dalszy w następnym numerze „Verbum”

Na podstawie: Wielka tajemnica wiary, red. ks. Łukasz Jastrzębski, ks. Sławomir Jaworski, Przemyśl 2019

XXVIII Światowy Dzień Chorego

Choć nasz parafialny Dzień Chorego przypada w drugi dzień Zielonych Świątek, czyli w Uroczystość Matki Bożej Królowej Kościoła, warto odnotować obchody XXVIII już Światowego Dnia Chorego. Ustanowił go Jan Paweł II 13 maja 1992 roku, w 75 rocznicę objawień fatimskich i w 11 rocznicę zamachu na swoje życie.

Celem tego dnia jest przede wszystkim dowartościowanie cierpienia chorych, starania o zapewnienie im jak najlepszej opieki, propagowanie idei wolontariatu i aktywizacja duszpasterstwa służby zdrowia. Co roku ogólnoswiatowe obchody odbywają się w którymś z sanktuariów maryjnych. W ubiegłym roku była to Kalkuta.

Tradycyjnie też z okazji tego dnia Papież kieruje do wiernych orędzie. Mottem tegorocznego Ojciec Święty Franciszek uczynił słowa z Ewangelii Mateusza: „Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię”, przypominające o tym, że łaska Chrystusa daje wytchnienie utrudzonym i zmęczonym, będące też wyrazem „solidarności Syna Człowieczego wobec ludzkości dotkniętej smutkiem i cierpieniem”. Jak pisze Papież, „Jezus kieruje zaproszenie do chorych, uciśnionych i biednych, którzy wiedzą, że zależą całkowicie od Boga i, dotknięci ciężarem próby, potrzebują uzdrowienia. Osobom przeżywającym przygnębienie z powodu swojej sytuacji i bólu Jezus Chrystus nie narzuca przepisów prawa, ale oferuje swoje miłosierdzie, czyli samego siebie jako odnawiającą moc”. Sam doświadczył ludzkiego cierpienia i otrzymał pokrzepienie od Ojca. Tylko ten bowiem, „kto osobiście przeżywa takie doświadczenie, będzie potrafił pocieszyć drugiego”. Wobec choroby bra-

kuje czasem człowieczeństwa, dlatego „konieczne jest spersonalizowane podejście do pacjenta, dążenie do integralnego uzdrowienia człowieka, który czuje, że w chorobie zagrożony jest także intelektualny, uczuciowy i duchowy wymiar jego życia. Oczekuje więc terapii, ale też wsparcia, troskliwości, uwagi – „jednym słowem miłości”. Pomocy potrzebuje również rodzina chorego.

Ojciec Święty podkreśla, że Kościół chce być „gospodą” Dobrego Samarytanina, domem, w którym można znaleźć łaskę Chrystusa „wyrażającą się w akceptacji, gościnności, w podniesieniu na duchu”.

W dzieło przynoszenia ulgi chorym wpisuje się działalność pracowników służby zdrowia, wolontariuszy, którzy, wykonując swoje zadania zgodnie z kompetencjami, pozwalają odczuć cierpiącemu obecność Chrystusa. Ich praca jest jednak bardzo wyczerpująca, dlatego również do nich Jezus kieruje słowa o pokrzepieniu i pocieszeniu. Papież apeluje, aby działanie pracowników służby zdrowia było zawsze nakierowane na osobę chorego, jego godność. Profesjonalizm „ożywiany chrześcijańską miłością będzie najlepszą formą służby wobec podstawowego prawa człowieka, jakim jest prawo do życia”.

Ojciec Święty przypomina też o personelu medycznym narażonym na ataki i presję ze względu na trwające konflikty zbrojne czy uwarunkowania polityczne, a także o tych ludziach, którzy z powodu biedy nie mają dostępu do leczenia, wzywając instytucje i rządy, aby nie zaniedbywały zasad sprawiedliwości społecznej. Kieruje też podziękowania do wolontariuszy, zawierając wszystkich Najświętszej Maryi Panie.

J.K.

Tydzień Modlitw o Zjednoczenie Chrześcijan

Od niedzieli 19 stycznia obchodziliśmy Tydzień Modlitw o Zjednoczenie Chrześcijan, zorganizowany w tym roku pod hasłem „Życzliwymi bądźmy”. Idea modlitw o jedność ma długą tradycję. Już w 1894 roku papież Leon XIII zachęcał do przeprowadzenia Oktawy Modłów o Jedność, a pierwsze obchody zostały zorganizowane przez ks. Paula Watsona w 1908 roku. Obecna forma ukształtowała się w czasach Soboru Watykańskiego II, którego Dekret o Ekumenizmie zachęcał do obchodzenia Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan. Od 1975 roku projekt początkowy tekstów Tygodnia Modlitw przygotowuje wspólnota lokalna (w tym roku chrześcijanie z Malty), a w Polsce od 1998 roku Rada ds. Ekumenizmu Konferencji Episkopatu Polski i Polska Rada Ekumeniczna wydają wspólny zeszyt z materiałami.

Wspomniany wyżej temat ma podkreślać znaczenie życzliwości i gościnności w międzyludzkich relacjach, nie tylko w kontaktach z przedstawicielami innych wyznań. Kiedy rozejrzemy się wokół, możemy stwierdzić, że właśnie tej życzliwości, serdeczności, pozytywnego nastawienia do drugiego człowieka ogromnie nam brakuje. Warto więc, by refleksje towarzyszące Tygodniowi Modlitw o Jedność Chrześcijan stały się inspiracją w naszym codziennym życiu.

Jak zwracał uwagę Papież Franciszek podczas audiencji ogólnej, gościnność „oznacza przede wszystkim uznanie, że inni chrześcijanie są naprawdę naszymi braćmi i siostrami w Chrystusie (...) Gościnność ekumeniczna wymaga gotowości wysłuchania innych”, ze zwróceniem uwagi na „ich osobiste historie wiary i dzieje ich wspólnoty” oraz sposób, w jaki doświadczają Boga. Ojciec Święty odniósł też się do zjawiska emigracji, podkreślił, iż „na całym świecie migrujący mężczyźni i kobiety podejmują ryzykowne podróże, aby uciec od ubóstwa”. Doświadczają „obojętności, wrogości pustyni, rzek, mórz. (...) niestety, czasami spotykają się także ze znacznie gorszą wrogością ludzi”.

Teksty przygotowane przez chrześcijan z Malty nawiązują do fragmentu Dziejów Apostolskich (Dz 27,18–28,10) opowiadającego o rozbiciu się statku wiozącego św. Pawła i 275 innych osób u brzegów Malty. Paweł przez cały czas trwania dramatycznej podróży wśród sztormu ufa Bożej opatrności, wierząc, że wszyscy ocaleją. Rozbitkowie istotnie uchodzą z życiem, a na wyspie spotkają się z „niespotykaną życzliwością” miej-

TYDZIEŃ MODLITW O JEDNOŚĆ CHRZEŚCIJAN 2020

życzliwymi bądźmy

www.dziennik.pl

scowych. Choć mieszkańcy wyspy nie znali jeszcze chrześcijaństwa, to dzięki ich pomocy pasażerowie i załoga statku zbliżyli się do siebie. 10 lutego obchodzone jest na Malcie Święto Rozbicia Okrętu św. Pawła, połączone z dziękczynieniem za dotarcie na wyspę chrześcijaństwa. Nastąpiło to około 60 roku naszej ery.

Gościnność odgrywa bardzo ważną rolę w dążeniu do jedności chrześcijan. Praktykowanie jej wymaga hojności dla potrzebujących. Nasza chrześcijańska jedność zostanie odkryta „nie tylko przez okazywanie sobie wzajemnej gościnności, ale także dzięki pełnemu miłości spotkaniu z tymi, którzy nie mówią naszym językiem i nie podzielają naszych poglądów kultury i wiary.

Zasady gościnności międzychrześcijańskiej mają też bardziej formalny charakter, gdy dotyczą zaproszenia do wspólnej celebracji tajemnic wiary. Mówi się o współudziale w sakramentach (*Communicatio in sacris*) oraz współudziale w duchowych czynnościach niesakramentalnych (*Communicatio in spiritualis*). Sobór Watykański II w Dekrecie o ekumenizmie naucza, że niekatolickie wspólnoty i Kościoły chrześcijańskie ważne udzielają chrztu, który wprowadza w misterium śmierci i zmartwychwstania Chrystusa. Możliwość udziału w sakramentach w Kościele katolickim dotyczy przede wszystkim wiernych Kościołów, które wykazują się niemal kompletnością eklezjalną, sukcesją apostołską i ważnymi sakramentami (np. Kościoły wschodnie). Współudział w duchowych czynnościach niesakramentalnych to przede wszystkim modlitwa, będąca ważną drogą do pojednania. Wskazane jest też sięganie po takie formy, jak wspólne rekolekcje, czytanie Pisma Świętego, śpiew itp. Przewycięzanie uprzedzeń i wspólne dawanie świadectwa miłości do Boga i ludzi to niezwykle ważne etapy dążenia do jedności i dzięki temu do pełnego świadczenia o Chrystusie (za: ks. S. Janusz, materiały zamieszczone na stronie Archidiecezji Przemyskiej).

Poszczególne dni oktawy modlitw o jedność miały następujące przesłanie, nawiązujące do wspomnianej opowieści z Dziejów Apostolskich: dzień 1 — Pojednanie: wyrzuć ładunek za burtę; dzień 2 — Oświecenie: znajdź i ukaż światło Chrystusa; dzień 3 — Nadzieja: nikt z was nie zginie; dzień 4 — Zaufanie: nie bój się, wierz; dzień 5 — Pokrzepienie: połam chleb na drogę; dzień 6 — Gościnność: okaż życzliwość; dzień 7 — Nawrócenie: przezeń serce i umysł; dzień 8 — Hojność: przyjmij i daj.

Niedziela Słowa Bożego

Trzecia niedziela zwykła została od tego roku ustanowiona przez Papieża Franciszka Niedzielą Słowa Bożego, choć, jak napisał sam Ojciec Święty, w istocie „Dzień poświęcony Biblii nie powinien być »raz w roku«, ale w każdym dniu roku”. Jak powiedział Przewodniczący Episkopatu Polski, arcybiskup Stanisław Gądecki, „Biblia to najważniejsza księga każdego chrześcijanina (...) Nasz kontakt z Pismem Świętym nie może ograniczać się tylko do niedzieli, kiedy słyszymy je podczas Mszy Świętej. Jako ludzie wierzący powinniśmy codziennie sięgać po Pismo Święte. Miejsce Biblii nie jest wysoko na półce, ale pod ręką”. Pomocne w tym są też współczesne technologie, Pismo Święte można ściągnąć w formie aplikacji choćby na smartfon i faktycznie mieć je zawsze przy sobie, by móc przeczytać choć kilka wersetów. W natłoku, zalewie słów otaczających nas zewsząd, słów często pustych, nie wnoszących nic do naszego życia, a wręcz niejednokrotnie fałszywych i kłamliwych, potrzebujemy Słowa Prawdy i Miłości, Słowa płynącego od Boga, jasnego i ukierunkowanego na człowieka, „listu miłosnego od naszego Stwórcy”. Jak podkreśla Ojciec Święty, słowo zbawcze „nie szuka miejsc wysterylizowanych, chronionych”, wręcz przeciwnie, „wchodzi w nasze zawiłości, w nasze ciemności”, słowo Boga, które jest „żywe, skuteczne, ostre, zdolne osądzić pragnienia i myśli serca”.

W samym Piśmie Świętym jest wiele miejsc ukazujących znaczenie i moc Bożego Słowa, do takiej właśnie sceny odwołuje się papież Franciszek w liście apostolskim ustanawiającym Niedzielę Słowa Bożego. Oto naród izraelski wraca do ojczyzny z niewoli babilońskiej, dotąd rozproszony i zagubiony, jednoczy się na słuchaniu Pisma, Świętej Księgi, czytanej uroczysto, objaśnianej i interpretowanej. Co bardzo istotne, zarówno namiestnik Nehemiasz, jak i kapłan-pisarz Ezdrasz, przypominają, że ma to być dzień radości, dzień poświęcony Panu. Biblia nie może być bowiem tylko dziedzictwem nielicznych, uprzywilejowanych, należy do ludu, który jednoczy się na wezwanie głosu Pana. W liście apostolskim Papież podkreśla rolę duszpasterzy, odpowiedzialnych za objaśnianie i pomoc w zrozumieniu Pisma Świętego, zwraca uwagę na odpowiednie, staranne przygotowanie homilii, gdyż „dla wielu naszych wiernych jest to jedyna okazja, aby zrozumieć piękno Słowa Bożego i dojrzeć jego powiązania z codziennym życiem”, wymaga to medytacji i modlitwy nad Pismem Świętym. Ważne zadanie stoi też przed katechetami, którzy mogą pomóc zbliżyć się do Słowa Bożego swoim uczniom. Ojciec Święty przywołuje w tym kontekście drogę do Emaus, podczas której Zmartwychwstały Jezus, nie rozpoznany przez uczniów, objaśnia im Pismo, ukazując, iż zapowiadało ono wszystko, co wydarzyło się

w ostatnich dniach. Wszystkie księgi mówią bowiem o Chrystusie, który w ten sposób staje się też ich egzegetą. Jezus zostaje z uczniami na wieczerzę i tam dopiero rozpoznają Go przy łamaniu chleba. Jak podkreśla Papież, ukazuje to związek między Pismem Świętym a Eucharystią. „Ciągłe czytanie Pisma Świętego i uczestnictwo w Eucharystii pozwalają rozpoznać osoby należące do siebie nawzajem. Jako chrześcijanie jesteśmy jednym ludem kroczącym w historii, jesteśmy silni obecnością Pana pośród nas, który do nas przemawia i nas karmi (...) musimy pilnie stać się bliscy Pismu Świętemu oraz Zmartwychwstałemu, który nigdy nie przestaje dzielić się Słowem i Chlebem we wspólnocie wierzących”. Podobnie nierozłącznie związane ze Słowem są też inne sakramenty, „wprowadzane i oświecane przez Słowo”. „Jezus Chrystus puka do naszych drzwi przez Pismo Święte, jeśli słuchamy i otwieramy drzwi umysłu i serca, wchodzi On w nasze życie i z nami zostaje”.

Wszelkie „Pismo od Boga natchnione”, jak pisze św. Paweł, jest „pożyteczne do nauczania, do przekonywania, do poprawiania, do kształcenia w sprawiedliwości”. Biblia, choć oczywiście zakorzeniona historycznie, nie jest zbiorem przekazów czy kronik historycznych, ale jest „całkowicie poświęcona integralnemu zbawieniu człowieka”. Pismo święte, pod działaniem Ducha Świętego, „przekształca słowo zapisane na sposób ludzki na Słowo Boże”. „Wcielenie Słowa Bożego nadaje formę i znaczenie relacji między Słowem Bożym a ludzkim językiem, z jego uwarunkowaniami historycznymi i kulturowymi”.

Dlatego tak ważne jest, abyśmy, korzystając z inspiracji proponowanych nam przez Kościół, duszpasterzy, dostrzegali znaczenie Pisma Świętego w naszym życiu. Pod koniec kwietnia w Polsce obchodzony jest Tydzień Biblijny, organizowane jest Narodowe Czytanie Biblii, wkrótce Wielki Post, okazja, aby częściej sięgnąć po teksty biblijne, szansa by dostrzec, jak są „żywe i skuteczne”.

J.K.

Informacje dla pielgrzymów

Czechy i Słowacja — szlakiem zamków
i sanktuariów
3–8 sierpnia 2020

Zachęcamy do ponownego spotkania z bogatą kulturą naszych południowych sąsiadów, przede wszystkim z niedocenianymi wciąż zabytkami i atrakcjami Moraw.

1 dzień

Wyjazd z Zagórza, przejazd do gotyckiego zamku **Šternberk** — zwiedzanie wnętrza urządzonych w stylu

Zamek Šternberk

barokowym. Msza święta w sanktuarium **Svatý Kopeček** koło Olomuńca. Spacer po starówce **Olomuńca**, z gotycką katedrą, barokowymi kościołami i potężną kolumną Świętej Trójcy (UNESCO). Przejazd do hotelu Alvet w Drnowicach koło Vyškova, obiadokolacja, nocleg (4 noclegi w jednym hotelu).

Rynek w Olomuńcu

2 dzień

Rano msza święta w **Křtinach**, gdzie wspinała bazylika kryje słynącą łaskami figurę Matki Bożej. Główny punkt tego dnia to największe atrakcje **Morawskiego Krasu**. Zwiedzimy jaskinię **Punkevní**, która słynie

Przepaść Macocha

nie tylko z bogatej szaty naciekowej, ale daje też możliwość spływu łódkami po podziemnej rzece i zejścia na dno **przepaści Macocha**. Przepaść zobaczymy też „od góry”, a okolicę będziemy również podziwiać ze wzgórza, na które wyjedziemy kolejką. Na zakończenie zwiedzimy krzyżacki **zamek Bouzov**.

Zamek Bouzov

3 dzień

Najpierw odwiedzimy XIII-wieczne opactwo cysterskie **Porta Coeli** w Předklášteří, szczytące się romańsko-gotyckim portalem. Potem zwiedzimy wpisany na listę UNESCO **Třebíč** z romańską bazyliką św. Prokopa i świetnie zachowaną dzielnicą żydowską. Na koniec zaś zostawimy sobie imponujący **pałac Jaroměřice**

Pałac Jaroměřice

nad Rokytinou, jeden z najcenniejszych barokowych obiektów w Europie Środkowej, połączony z parkiem w stylu francuskim.

4 dzień

Odwiedzimy biskupie miasto **Kroměříž**, z pałacem i wspaniałymi **ogrodami**, wpisanymi na listę UNESCO,

Ogrody biskupie w Kroměříżu

we mszy świętej będziemy uczestniczyć w sanktuarium Cyryla i Metodego w **Velehradzie**. Po południu zaś zaplanowaliśmy zawiedzenie stolicy Południowych Moraw — **Brna**, z piękną starówką, katedrą, twierdzą i zabytkowymi domami mieszczańskimi.

Velehrad

5 dzień

Opuszczamy Morawy i przejeżdżamy na Słowację, w stronę Bratysławy. Pod drodze do stolicy naszych południowych sąsiadów odwiedzimy najstarsze na Słowacji sanktuarium **Marianka**. Następnie spacer po **Bratysławie** i zwiedzanie **Nitry**, we wczesnym śre-

Panorama Bratysławy

dniowiczu będącej stolicą „państwa nitrzańskiego”, z biskupstwem podległym św. Metodemu. O tamtych czasach przypomina m.in. katedra św. Emmermana.

6 dzień

Wracamy do Zagórza. Po drodze zobaczymy jeszcze przypominający francuskie pałace **zamek Bojnice**, „słowackie Betlejem” w sanktuarium w **Rajeckiej Lesnej** oraz wpisaną na listę UNESCO wieś-skan-sen **Vlkoliniec**.

Zamek Bojnice

Cena: 400 zł i 200 euro

W cenie: 4 noclegi w Czechach (w jednym hotelu), 1 nocleg na Słowacji, 5 śniadań i obiadokolacji, przewodnicy lokalni (Brno, Olomuniec, Třebíč, Nitra, Morawski Kras), przewodnicy w zwiedzanych obiektach, przejazd, ubezpieczenie itp.

Wstępy: ok. 250 zł i 20 euro.

Wycieczka dwudniowa Kraków, Tyniec i Dolina Prądnika Termin w przyszłym numerze „Verbum”

1 dzień

Wyjazd z Zagórza. Zwiedzanie **Wawelu** z komnatami królewskimi, katedrą, skarbcem. Spacer po Krakowie, zwiedzanie nowo otwartego po generalnym remoncie **Muzeum Czartoryskich**. Czas wolny. Obiad. Przejazd na nocleg w okolicy Krakowa.

Wawel

Ojców

2 dzień

Zwiedzanie **zamku Tenczyn w Rudnie**, przejazd do zamku w **Ojcowie**, spacer **malowniczą Doliną Prądnika**, obiad, a na zakończenie zwiedzanie **opactwa Benedyktynów w Tyńcu**.

Powrót do Zagórza w godzinach wieczornych.

Tyńiec

Cena wyjazdu 250 zł (nocleg, śniadanie, dwa obiady (obiadokolacje), przewodnicy, przejazd, ubezpieczenie).

Wstęp: Wawel 60/40 zł (komnaty II piętro, skarbiec, zbrojownia, Wawel zaginiony), groby królewskie, dzwon Zygmunta i Muzeum Katedralne 11 zł, Muzeum Książąt Czartoryskich 35/20 zł; Tyńiec, Ojców, Ojcowski Park Narodowy 25 zł.

WYJAZDY JEDNODNIOWE

Z wizytą w Czarnorzecko-Strzyżowskim Parku Krajobrazowym

Termin w przyszłym numerze „Verbum”

Podczas jednodniowej wycieczki odwiedzimy nieodległe od Zagórza okolice — **rezerwat skalny Prządk** koło Krosna, **zamek Kamieniec w Odrzykoniu**, zobaczymy dwa zabytkowe **drewniane kościoły** w Lubli i Gogołowie, **schron kolejowy w Stępinie**, unikatowy obiekt, wchodzący w skład kwatery Hitlera, gdzie przywódca Rzeszy spotkał się z Benito Mussolinim,

Prządk

na zakończenie msza święta w **sanktuarium maryjnym w Tarnowcu**.

Schron w Stępinie

Cena: 80 zł (przejazd, przewodnicy, obiad)

Wstęp: ok. 20 zł

Krynica i okolice

Termin w przyszłym numerze „Verbum”

Na naszej trasie znajdują się niedawno otwarte atrakcje przyrodnicze i kulturowe. Wycieczkę zaczniemy od spaceru **ścieżką w koronach drzew w Krynicy**.

Wieża widokowa w Krynicy

Potem chwila czasu wolnego **na terenie parku zdrojowego** na kawę i degustację wód mineralnych. Przejazd do **Muszyny**, spacer po **ogrodach sensorycznych**. Kolejny punkt programu to **spływ tratwami Popradem**

Ogrody sensoryczne

z Piwnicznej do Rytra i zwiedzanie zamku w Rytrze. Wyprawę zakończymy mszą świętą w sanktuarium w **Starym Sączu**.

Cena 100 zł (przejazd, przewodnicy, obiad)

Spływ Popradem

Wstępny: wieża widokowa i ścieżka w koronach drzew z wyjazdem kolejką krzesełkową 57/47 zł; spływ Popradem 50 zł.

Zaślubiny Polski z morzem

100 lat temu, 10 lutego 1920 roku, w deszczowy dzień, po Mszy Świętej odprawionej przez dziekana Frontu Pomorskiego ks. Józefa Wrycza, generał Józef Haller z plaży w Pucku wrzucił w fale pierścien, a właściwie jedną z obrączek ufundowanych przez gdańszczan. Drugą włożył na palec i nosił do końca życia. Na pierścieniach wygrawerowano napis: „Gdańsk — Puck 10 lutego 1920”. Był to symboliczny akt poświadczający powrót Pomorza Gdańskiego w granice Rzeczypospolitej. Uroczystość miała bardzo podniosły charakter. Generałowi, który do Pucka przyjechał po ciążym, ale nad brzeg morza dotarł konno, towarzyszył szwadron kawalerii, zabrzmiały saluty armatnie i hymn narodowy.

Wojciech Kossak, Zaślubiny Polski z morzem

Na podstawie traktatu wersalskiego Polska otrzymała 147 kilometrów wybrzeża — od granic Gdańska do okolic Karwi. Choć nie było to wiele, to jednak stało się bardzo znaczącym impulsem do rozwoju gospo-

darki, wymiany handlowej, łącznie z rozwojem floty cywilnej i wojskowej. Już w 1920 roku zaczęła się tworzyć polska administracja morska, wybrano Gdynię, jako miejsce budowy portu, utworzono szkoły morskie w Tczewie i Toruniu, pierwszy okręt — hydrograficzny „Pomorzanin” podniósł polską banderę.

Warto wspomnieć, że Pomorze Gdańskie znajdowało się w rękach Piastów w zasadzie od początku naszej państwowości. Po ponad 150-letnim panowaniu krzyżaków, w wyniku wojny trzynastoletniej wróciło w granice Rzeczypospolitej, a zostało utracone w pierwszym rozbiórze Polski w 1772 roku.

Postulat dostępu Polski do morza pojawił się już w deklaracji Anglii, Francji i Włoch, wydanej 3 czerwca 1918 roku, iż „utworzenie zjednoczonego i niepodległego państwa polskiego z dostępem do morza stanowi jeden z warunków trwałego i sprawiedliwego pokoju oraz rządów prawa w Europie”. Ani to jednak, ani wspomniany traktat wersalski, nie było gwarantem odzyskania brzegów Bałtyku, dlatego też Józef Piłsudski polecił utworzyć Front Pomorski pod dowództwem generała Hallera. Kiedy 10 stycznia traktat wersalski wszedł w życie, polscy żołnierze po kolei i bez większych problemów zajęli poszczególne miejscowości. Łatwo w tym kontekście odpowiedzieć sobie na pytanie, dlaczego zaślubin z morzem dokonał właśnie Józef Haller. Wkrótce miał on zresztą dokonać kolejnych zaślubin, we Władysławowie, tym razem z pokładem kutra „Stella Maris” i na pełnym morzu.

Dziś, gdy polskość bałtyckiego wybrzeża wydaje się nam oczywista, warto przypomnieć sobie wydarzenia sprzed stu lat, by docenić dążenie naszych przodków do wolności i niepodległości.

J.K.

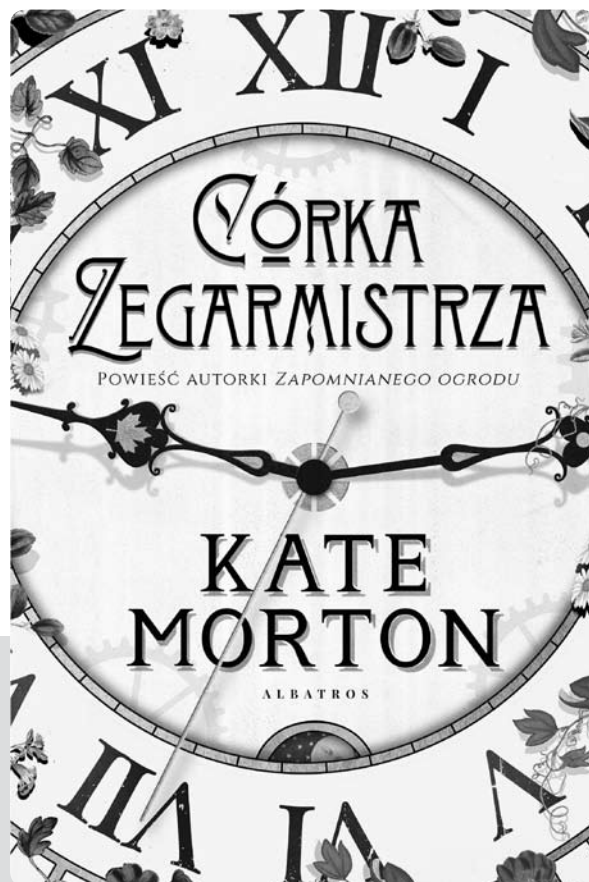
Kącik ciekawej książki

Kate Morton, *Córka zegarmistrza*, Wydawnictwo Albatros, 2019

Rzadko na tych łamach proponujemy lekturę typowych powieści. Mamy jednak zimę (przynajmniej w kalendarzu), wieczory wciąż są długie i ma się ochotę zaszyć w fotelu z dobrą książką. A powieść Kate Morton (choć nie jest pozbawiona pewnych wad) czyta się doskonale. Wciągająca fabuła, łącząca wydarzenia z kilku epok — połowy XIX wieku, pierwszej połowy XX wieku i lat współczesnych, ciekawie zarysowane kobiece bohaterki (to one przede wszystkim skupiają uwagę czytelnika), sensacyjne wątki, zaginiony skarb, tajemniczy dom i jego zagadka, wspomnienia, pamięć i... coś jeszcze, bo autorka zdecydowała się też wprowadzić do powieści elementy nadprzyrodzone. W to wszystko włączone są też międzypokoleniowe związki, trudne, ale też piękne relacje międzyludzkie. Książka dobrze napisana i równie dobrze przetłumaczona, w sam raz lektura na lutowe wieczory.

Latem 1862 roku grupa młodych artystów, którym przewodził utalentowany i pełen pasji Edward Radcliffe, przybyła do Birchwood Manor w malowniczym Oxfordshire. Planowali spędzić miesiąc na łonie natury, szukając inspiracji. Ale ich pobyt na prowincji właśnie dobiega końca: jedna z uczestniczek wyprawy została zastrzelona, druga zniknęła — podobnie jak pewna bezcenna pamiątka rodowa — a życie Edwarda Radcliffe'a legło w gruzach.

Ponad 150 lat później Elodie Winslow, młoda archiwistka z Londynu, odnajduje skórzaną torbę, a w niej dwa pozornie niezwiązane ze sobą przedmioty: zdjęcie w kolorze sepii, przedstawiające zniewalająco piękną kobietę w wiktoriańskim stroju,

i szkicownik artysty z rysunkiem domu z dwuspadowym dachem, stojącego w zakolu rzeki.

Dlaczego Birchwood Manor wydaje się Elodie tak znajome? Kim jest młoda kobieta na fotografii? Czy kiedykolwiek pozna jej tajemnicę?

10 lat Dyskusyjnego Klubu Książki w Zagórze

Styczniowe spotkanie Dyskusyjnego Klubu Książki w zagórskiej bibliotece miało uroczysty charakter. Członków dwóch klubów, z Zagórze i Zasławia, połączył jubileusz. Zagórski klub świętował 10-lecie istnienia, a zasławski — 5-lecie. Te lata to blisko 180 spotkań, ponad 200 przeczytanych książek, powieści, biografii, reportaży, esejów. Takich, którymi byliśmy zachwyceni i takich, które podobały nam się zdecydowanie mniej. Godziny dyskusji, wymiany myśli, inspirujących pogawędek nie tylko o książkach, ale też wyjazdy na koncerty, liczne spotkania autorskie, wystawy i wycieczki. Wystarczy wspomnieć

tylko ostatni udział w Sanoku w koncercie Grupy Mo-Carta. Przy kawie, herbach i ciastach czas szybko mijał na wspomnieniach o ludziach i książkach. Takie spotkania to doskonała okazja, by oderwać się od codzienności, odpocząć i zrelaksować się. Jeśli ktoś miałby ochotę na takie spędzenie jednego po-

południa w miesiącu — serdecznie zapraszamy, naprawdę warto. Następne spotkanie Dyskusyjnego Klubu Książki w zagórskiej bibliotece odbędzie się 27 lutego o godzinie 17.00. Każdego przyjmujemy z otwartymi książkami.

J.K.

XII Obchody Międzynarodowego Dnia Pamięci o Ofiarach Holokaustu na Podkarpaciu

Międzynarodowy Dzień Pamięci o Ofiarach Holokaustu na Podkarpaciu organizowany jest pod patronatem Marszałka Władysława Ortyła. W tym roku obchody w Zagórzu odbywały się po raz czwarty. Uroczystości rozpoczęły się we środę, 29 stycznia, o godz. 10.00 pod zbiorową mogiłą w Zasławiu, w miejscu masowej egzekucji Żydów w obozie pracy i zagłady, gdzie uczczono pamięć pomordowanych. Po odmówionej modlitwie wiązanki i znicze złożyli przedstawiciele władz samorządowych, młodzież szkolna oraz mieszkańcy.

W drugiej części uroczystości, która odbyła się w Centrum Edukacji Ekologicznej w Zagórzu, wysłuchaliśmy wspomnień pani Zofii Woźny, pana Adama Twersa z Zagórza i pana Romualda Zwonarza z Leska, potomków Sprawiedliwych Wśród Narodów Świata. Głos zabrał również prof. Robert Lipelt, który odniósł się do tragicznych wydarzeń rozgrywających się na naszym terenie w czasie II wojny światowej. Na zakończenie młodzież ze szkół podstawowych z Poraża, Czaszyna i Mokrego pod opieką nauczyciela historii, pana Marka Drwięgi, przedstawiła prezentację podsumowującą działania dotyczące historii i kultury ludności żydowskiej mieszkającej niegdyś w ich miejscowościach.

Walentynki

Już od końca stycznia w sklepach i kioskach robi się czerwono-różowo-serduszkowo. Idą Walentynki, święto zakochanych. Jak w wielu innych przypadkach zawłaszczyła je w błyskawicznym tempie komercja i specjaliści od marketingu, zachęcający nas, by kupić bodaj kartkę z serduszkami, o kwiatkach, maskotkach, czy poważniejszych prezentach nie wspominając. Jeśli jednak pominąć tę handlową otoczkę, to można zauważyć, że święto to jest nastawione na generowanie pozytywnych uczuć, budowanie życzliwości, międzyludzkich relacji, na okazywanie sobie sympatii i — oczywiście miłości. Chyba więc św. Walenty, który zginął męczeńską śmiercią w 269 lub 270 roku, byłby zadowolony. Słynął wszak z życzliwości względem ludzi, podobno udzielał potajemnych ślubów, połączył węzłem mał-

żeńskim chrześcijankę i poganina, wzywał, by mężczyźni, jeśli kochają żony, nie szli na wojnę. Podobno zresztą było dwóch Walentych męczenników, i obaj mieli sprzyjać miłości między ludźmi i przypominać o miłości Boga do ludzi. Papież Franciszek, pisząc o Słowie Bożym nazwał je „listem miłosnym Boga do człowieka”.

Więc choć początków walentynkowego zwyczaju trzeba szukać w antycznych, pogańskich obrzędach, związanych z luperkaliaми — święcie boga płodności (termin w połowie lutego wybrano ze względu na budzącą się już do życia przyrodę), to dziś kojarzymy go raczej (o ile kojarzymy) właśnie z Walentym, który w 1496 roku został przez Aleksandra VI ogłoszony patronem zakochanych.

J.K.

Aktualności parafialne

☛ **2 lutego** — Święto Ofiarowania Pańskiego, Dzień Życia Konsekwowanego, okazja do szczególnej modlitwy za osoby powołane do życia zakonnego.

☛ **3 lutego** — wspomnienie św. Błażeja, biskupa i męczennika, w tym dniu błogosławi się świece, zwane błazejkami, oraz jabłka. Św. Błażej z Sebasty (obecnie na terenie Turcji) należy do Czternastu Świętych Wspomożycieli, zginął ok. 316 roku podczas prześladowań za panowania Licyniusza. Św. Błażej uznawany jest m.in. za patrona zwierząt i wspomożyciela w chorobach gardła.

☛ **5 lutego** — wspomnienie św. Agaty, możliwość błogosławieństwa chleba, wody i soli, które, według tradycji, mają zapobiegać pożarom. Św. Agata, dziewica i męczennica, urodziła się w Katanii jest szczególną patronką Sycylii,

mieszkańcy wyspy modlą się do niej szczególnie w obliczu klęsk żywiołowych, zwłaszcza zagrożenia wybuchem Etny.

☛ **6 lutego** — wspomnienie św. Pawła Miki i Towarzyszy, męczenników. Paweł był Japończykiem, jezuitą, zginął ukrzyżowany wraz z 25 innymi chrześcijanami podczas prześladowań w 1597 roku; są to pierwsi męczennicy Dalekiego Wschodu.

☛ **7 lutego** — pierwszy piątek miesiąca, wizyty u chorych jak w każdym miesiącu, Msza Święta w kościele w Zasławiu o godzinie 16.00, możliwość spowiedzi codziennie przed Mszą Świętą.

☛ **8 lutego** — pierwsza sobota miesiąca, zapraszamy na Mszę Świętą i comiesięczne nabożeństwo ku czci Matki Bożej Zagórskiej.

☛ **10 lutego** — wspomnienie św. Scholastyki; była ona siostrą bliźniaczką św. Benedykta i założyła klasztor dla benedyktynek, zmarła w 547 roku.

☛ **11 lutego** — wspomnienie Najświętszej Marii Panny z Lourdes.

☛ **14 lutego** — święto św. Cyryla i Metodego, apostołów Słowian, patronów Europy; rocznica śmierci Służebnicy Bożej Anny Jenke z Jarosławia, okazja do modlitwy o jej beatyfikację.

☛ **22 lutego** — święto Katedry św. Piotra Apostoła, okazja do szczególnej modlitwy za Ojca Świętego.

☛ **23 lutego** — rozpoczyna się Tydzień Trzeźwości i Kwartalne Dni Modlitwy o ducha pokuty, przypada również wspomnienie bł. Wincentego Frelichowskiego, prezbitera i męczennika, patrona harcerzy.

☛ **26 lutego** — Środa Popielcowa, początek Wielkiego Postu.

Kancelaria parafialna czynna jest
od poniedziałku do piątku
pół godziny przed mszą świętą wieczorną
i po mszy świętej

Parafia Rzymskokatolicka

pw. Wniebowzięcia

Najświętszej Marii Panny

ul. Piłsudskiego 137 • 38-540 Zagórz

tel. 13 462 20 36

www.parafia-zagorz.pl
kontakt@parafia-zagorz.pl